

Florentina Pandelea

BOLNAVI AMÂNDOI

Volumul 1
AMNEZIC

STYLISWEB
Timișoara, 2021

Capitolul 1

Eva

Este pentru a nu știu câta oară când mi se întunecă rațiunea și totul pare să fie din alt film. Unul real, unul în care ura și dorința de răzbunare prind viață și mă determină să acționez impulsiv.

Oftez. Închid ochii și, de data asta, las lacrimile să curgă îndelung. Îmi e dor de el, de vocea lui, de modul în care mă privea. Îmi lipsește Eva, acea Eva jucăușă din preajma lui Andrei care emana fericire prin fiecare por, care dansa nebună sub picăturile de ploaie ale verii, care făcea îngerii în zăpada lui decembrie. Îmi e dor. Un dor nesfârșit și agonizant ce m-a împins în lumea nebună a Counter-ului. Stomacul mi se strânge și într-un impuls de moment ies din joc.

Mi-aș dori să dau timpul înapoi, să nu îl las să plece să se înroleze în armată. Să îl țin lângă mine, să fiu egoistă și să nu mai cred că un om poate face diferența în lumea războiului. E o prostie! Unde a dus moartea lui? El și alte zeci de mii de soldați din Afganistan și-au sacrificat viețile pentru o cauză ce se voia nobilă. Acum... acum au rămas doar dorul și regretul, neîmplinirea și nesiguranța, iubirea și ura.

M-am schimbat atât de mult în ultimele zece luni, încât uneori uit de mine. Uit de tot ce e frumos în viață, uit cum să mă bucur de zilele pe care le primesc în dar. Uit totul și mă înec în dorința de a-mi răzbuna fericirea. Trăiesc mecanic de la o zi la alta și singura satisfacție pe care o am e acel moment când intru în joc și ucid. Totul pare fum și ceață prin care zăresc chipurile celor ce mi-au bombardat logodnicul. Și acționez ca într-o vendetă. Mă arunc în fața pericolului și-i împuşc, fără milă, fără strop de rațiune, fără alte gânduri care să-mi distragă atenția.

De-aș avea un strop de curaj m-aș duce acolo unde s-a sfârșit totul. Dacă aș putea trece peste promisiunile făcute, deși, pe unele dintre ele tind să cred că oricum le voi încălca. În martie, anul trecut, m-a pus să-i promit că nu voi încerca să vin după el, căci voiam să mă alătur armatei. I-am jurat că voi rămâne la viața mea simplă și frumoasă. I-am jurat că voi iubi din nou, că-mi voi lăsa inima să zburde pe tăpșane necunoscute. I-am jurat că nu voi trăi în trecut, că mă voi bucura de prezent. Acum, ca de fiecare dată când mă gândesc la vorbele lui, realizez că el simțea cumva că aceea va fi ultima noastră întâlnire. Atunci am refuzat să cred că se poate întâmpla ceva rău cu el. *Dumnezeu nu mi-l poate lua!* Îmi repetam mereu în gând. Se pare că Dumnezeu a avut alte planuri pentru noi. Și aș vrea să-L urăsc, să-L reproșez ceva, dar în minte îmi vin vorbele bunicii. *Dumnezeu mereu îi ia prea devreme pe cei buni. Îi adună lângă El...*

Andrei al meu era un om bun. Avea defectele lui, dar sufletul, acela era calitatea ce-l diferenția de restul. Așa a și murit, salvându-și partenerul care avea o familie și doi copii, unul nou născut.

Calculatorul mă anunță că am primit un mesaj pe Steam. Îmi șterg lacrimile, să-mi limpezesc vederea și deschid messenger-ul Counter-ului.

Încearcă să nu te mai pierzi în amintiri, Eva. Încearcă să zâmbești mai des! Mă încurajez singură în gând, ca de fiecare dată când cad pradă amintirilor și îmi axez atenția pe calculator.

Am primit o cerere de prietenie pe Steam de la un anume Gandalf112. Mă încrunt curioasă, căci numele mi se pare cunoscut. Cred că am jucat câteva game-uri în aceeași echipă, chiar și în cel de acum câteva minute.

Privesc cererea și pendulez în decizia pe care trebuie să o iau. Să accept? Oare ce am de pierdut? Mi-a plăcut cum a jucat, strategic, în liniște, și a acționat precum o umbră, doborând adversarii. Îi accept cererea și închid calculatorul. Mă ridic de la taste și traversez cei doi metri până la patul de două persoane nefăcut de dimineață. Mă arunc în el pe burtă și strâng perna în brațe.

O zi de sâmbătă obișnuită. Prietenii au ieșit în club, eu am rămas să joc CS. Ei se aranjează tot timpul și sunt aproape în pas cu moda, eu uit să mă și pieptăn uneori. În cursul săptămânii totul pare mai plin de viață. Îmi fac ordine dimineața în casă, fac un

duș, apoi plec la facultate. După cursuri mai pierd timpul cu Andreea prin magazine și la cafenea, apoi ajung acasă. Citesc ceva sau butonez telecomanda televizorului și se face ora pentru somn. În week-end totul se schimbă, chiar și eu. Mă trezesc târziu și abia îmi trag picioarele după mine să îmi fac o cafea. Ies pe balcon să fumez o țigară, timp în care vorbesc cu mama la telefon, după care, în ușa gândurilor, ciocănesc amintirea lui. Și de aici începe toată decăderea mea din fiecare sfârșit de săptămână. Iar acum a început vacanța...

Telefonul vibrează pe noptiera de lângă pat și întind mâna stângă să-l verific.

Gandalf112: Hello, Kamikaze! Mi-a plăcut mult cum ai jucat azi, deși niciodată n-ai alergat în mijlocul împușcăturilor să-i scoți din ascunzătoare. Ai curaj, nu glumă, chiar dacă îți poți pierde cele trei stele.

Clipesc des și recitesc mesajul. Bun. Știi și eu cum joc. Ce vrea el de fapt? Sau ea?

Maleficent: Mulțumesc!

Răspund și mă așez pe spate. Telefonul încă îl țin între degete, așteptând să-mi răspundă. Nu știu de ce reacționez așa. În afară de familie și câțiva colegi de facultate, nu am prieteni și nici nu am avut curajul să cunosc noi persoane. Cu Andrei mă integram ușor. Singură, mi se pare imposibil.

Gandalf112: Și tu ai jucat bine, Gandalf112. Chiar am făcut o echipă bună!

Serios? Se aștepta să-l complimentez? Pufnesc ușor iritată, dar cu un zâmbet pe buze și blochez telefonul. Adevărul e, că atunci când m-am aruncat în joc și am acționat impulsiv, a fost singurul dintre toți patru care a profitat de moment și a eliminat echipa adversă.

Gandalf112: Nimic? Pe bune? Mi-ai rănit mândria de jucător profi!

Maleficent: Ah! Deci sunetul ăla era inima ta făcută bucăți?

Gandalf112: Auch! Asta chiar a durut.

Maleficent: Mă îndoiesc că aveai nevoie să-ți hrănesc încrederea de sine. Deci, acceptă și mergi mai departe!

Ciudat personaj. Nu înțeleg de ce a intrat în vorbă cu mine. Poate ar trebui să-l întreb.

Gandalf112: Deci, poate ar trebui să-mi schimb părerea despre fetele care joacă CS. Ești prima cu care am câștigat, iar replicile tale sunt geniale.

Trimit mesajul înainte să-l scriu pe-al meu. Șterg puținele cuvinte tastate și rescriu.

Maleficent: Ești sigur că o să mă las impresionată de cuvintele tale de laudă, deși jignești celelalte fete din grupul jucătoarelor de CS? Hmm... nu cred că-mi place aroganța ta. Noapte bună!

Trimit mesajul, cu mâinile tremurând de furie, emoție și ceva neputință. Urăsc când mă enervez și, mai mult, urăsc modul în care reacționez atunci. Gandalf e un idiot. Clar!

George

Duminica, o zi a reuniunii de familie. Acea zi în care cuplurile se duc la părinți să se unească în jurul mesei, în care proaspetele familii, înconjurate de copii își petrec timpul împreună, savurând fiecare secundă unul în preajma celuilalt. Azi l-am chemat pe Virgil pe la mine. M-a refuzat. Până și fratele meu mai mic are planuri și mă evită. Am devenit unul dintre acei burlaci de care fuge toată lumea.

Toți prietenii mei sunt ocupați cu familiile lor, numai eu stau închis între patru pereți. N-am chef nici s-o văd pe Irina, prietena cu beneficii, sau poate îmi e teamă că o să mă lovesc de refuzul ei.

Azi, Paul, prietenul meu încă din primul an de facultate, sărbătorește botezul primului său născut. Am fost invitat și nu prea la petrecere. Nașii fiului său sunt Anna și soțul ei. Am citit în spatele cuvintelor și a fâstâcelii lui când m-a invitat. Anna e sora soției lui Paul, Gina. Anna e fosta mea logodnică, cea care m-a înșelat la o săptămână după ce a acceptat cererea mea în căsătorie. A plecat din casa mea de mână cu el. Și așa au rămas până în fața altarului.

După ani de relație, în care discuția despre familie era evitată, m-a înșelat chiar în perioada în care simțeam cum îmi ating visul. O iubeam. O iubeam mai mult decât pe mine însumi și sunt convins că aș fi făcut totul pentru ea. Pot jura că i-aș fi iertat și acea greșeală, doar pentru a o avea aproape. Și poate că asta a fost problema mea. I-am iertat prea multe și m-am purtat cu ea așa cum te porți cu un nou născut. Poate că am văzut greșit în ea împlinirea visului meu. Probabil trebuia să port ochelarii tot timpul...

Mai iau o gură de bere și deschid calculatorul. Abia aștept ziua de mâine, să mă întorc la muncă. Mă mint frumos, spunându-mi că sunt fericit, dar nimeni nu mă mai crede. Toți au spart carcasa sub care m-am ascuns și, deși au încercat să mă scoată din obiceiurile protesti, în final au renunțat și ei la mine. Dar nu îi găsesc vinovați. Sunt conștient că schimbarea trebuie să vină de la mine. Dar îmi place să mă amăgesc nopțile prin cluburi, purtându-mă ca unul de douăzeci de ani, care la finalul serii ajunge acasă amețit, la braț cu o necunoscută la fel de băută ca mine.

Duc berea la gură și mai iau două înghițituri. Deschid Steam-ul și-mi apare mesajul de azi noapte.

Maleficent: Ești sigur că o să mă las impresionată de cuvintele tale de laudă, deși jignești celelalte fete din grupul jucătoarelor de CS? Hmm... nu cred că îmi place aroganța ta. Noapte bună!

Dac-ar ști ea cât prețuiesc eu femeile... mai ales pe acelea care se zbat într-o lume a bărbaților. Și, fără

să par misogyn, counter-ul e un joc al băieților. Puține fete se avântă în acea lume și chiar mai puține știu să joace cu adevărat.

Gandalf112: Bună, zâna cea rea! Mai ești nervoasă?

Trimit mesajul, căci o văd online și zâmbesc. Nu știu de ce, dar fata asta mă provoacă să o bag în seamă. De fiecare dată mi-a răspuns în doi peri și, de fiecare dată, mi-am dorit mai mult să o scot din spațele anonimatului. E o joacă. Una care mă distrage de la adevărata realitate. Și, chiar dacă de multe ori am fost numit laș, prefer să cred că sunt fericit în lumea mea virtuală. Trăiesc printre calculatoare și le iubesc. A fost dragoste la prima vedere. A fost acea dragoste care nu m-a dezamăgit. Cel puțin până acum.

Maleficent: Nu sunt nervoasă.

Gandalf112: Ești relaxată, fericită?

Maleficent: Ești curios și enervant. Da, sunt și relaxată și fericită. Alte întrebări?

Gandalf112: Dacă așa te porți când ești relaxată, mi-e teamă să te cunosc nervoasă...

Chicotesc și acum mi-aș dori să știu cum arată. Fac pariu că scoate flăcări pe nări. Nu mă pot lăuda cu acea rară calitate de a cunoaște oamenii, căci trecutul mi-ar râde în nas doar dacă aș crede asta, dar fata asta e deschisă precum o carte ce se află la îndemâna mea.

Maleficent: Mi-e teamă că nu o să mă cunoști în nicio ipostază.

Gandalf112: Băgăm un joc? Doar noi doi, acum, repede.

Maleficent: Acum? E abia două după-amiază. În plus, mi-e greu să cred că egoul tău acceptă să joace cu o fată.

Wow! O feministă convinsă. Minunat! Deci am dat peste o fată care te seacă prin vorbe și te atacă cu ele mai dureros decât cu o sabie.

Gandalf112: Glumeam. Nu am nimic cu femeile. Eu le iubesc, cu atât mai mult pe cele pasionate de jocuri. Dă-i go, please!

Am nevoie de un joc. Unul. Atât. Simt că pierd firul discuției cu ea și dacă se întâmplă asta, ziua aceasta se va termina ca și celelalte duminici. Singur și beat, într-un pat gol și rece.

Maleficent: Te-au părăsit prietenii counteriștii și ultima opțiune sunt eu? Altfel nu-mi explic acel please de la final.

Strâng din pleoape și mârâi urâcios, apoi arunc sticla de bere în peretele din dreapta mea să elimin din nervi. Are dreptate! Toți m-au părăsit și nu-i pot învinovăți. Toți au mers mai departe și-au obținut tot ce și-au dorit. Numai eu am rămas însurat cu slujba și jonglez cu amanta, cluburile de noapte. E deprimant și imatur.

Gandalf112: Da, ai dreptate. Toți sunt ocupați cu familiile lor. Joci?

Maleficent: Tu de ce nu stai cu familia ta? E duminică.

Gandalf112: Familia mea e la stadiul de vis. Dar tu? Tu de ce ești azi, aici?

Maleficent: Părinții mei nu locuiesc în România. Eu stau singură.

Ce poate fi mai rău? Să ai părinții la o aruncătură de băț, dar să fii certat cu ei sau să-ți dorești din suflet să îi vezi, însă distanța prea mare să te împiedice? De opt ani nu mi-am văzut părinții, de când l-am luat pe Virgil inconștient din cauza bătailor. Nu i-am denunțat doar datorită fratelui meu, care mi-a cerut asta în mod deosebit. Eram în primul an la facultate, dar l-am luat cu mine și am avut grija lui până ce a terminat liceul. Acum e anul trei la universitatea de matematică, dar tot îi port grija, așa cum mă și mândresc cu el.

Gandalf: Îmi pare rău. Majoritatea prietenilor mei sunt la botezul copilului celui mai bun prieten al meu...

Nu înțeleg de ce sunt deschis față de ea. Poate prin faptul că e o necunoscută, am șansa să mă descarc. Sau cel puțin încerc. Dacă vrea să lungim conversația.

Maleficent: Dacă e cel mai bun prieten al tău, de ce nu ești alături de el?

Mda... se pare că vrea să vorbim. Poate că acesta e momentul în care trebuie să mă împac cu o parte a realității mele.

Capitolul 3

Eva

Nu mă înțeleg deloc sau poate că acum e acel moment al plictiselii în care omul face lucruri prostești. Ca și faptul că îi dau atenție lui Gandalf. Am pornit nervoasă și am ajuns să empatizez cu el. Familia lui e la stadiul de vis. Ce poate fi mai trist de atât? Oare e orfan? Ce i s-a întâmplat?

Gandalf112: Nașii copilului sunt problema. Nașa e cumnata prietenului meu și fosta mea logodnică.

Clipeșc des, recitind mesajul. Nu mă așteptam la așa ceva, dar, mai ales, m-a luat prin surprindere sinceritatea lui. Eu nu aș putea vorbi atât de deschis despre Andrei. Eu mint cu fiecare ocazie ivită.

Maleficent: Nu v-ați despărțit amiabil?

Nu știu ce să îi spun. Mi-e străină situația lui. Niciodată nu m-am gândit cum ar fi să dau nas în nas cu fostul iubit, asta fiindcă eu nu am un fost iubit. Eu l-am avut doar pe Andrei, iar acum, aș prefera ca el să fie fostul iubit decât deloc.

Gandalf112: Ești sigură că vrei să știi? Poate ai lucruri mai bune de făcut decât să mă ascuți pe mine.

Mă frichin în pat și trag plapuma mai bine pe mine. Nu m-am ridicat din el decât pentru o cafea și două țigări. În rest... am stat și mi-am imaginat cum ar fi fost dacă. Am visat și am plâns. Din nou.